

Bruno Gröning, 27.12.1956

[Original \(pdf\)](#)

[Tekst \(pdf\)](#)

Jeg, Bruno Gröning, boende i Plochingen (Neckar), Stumpfenhof, i Dornendreher 117, blev født den 31.5.1906 i Danzig-Oliva af ægteparret August Gröning som det fjerde barn af syv søskende. Min far var murersjakkbajs. Begge forældre er døde; min mor i 1939, min far i 1949.

I min barndom og ungdom, som jeg tilbragte i barndomshjemmet, blev jeg mere og mere klar over besynderlige evner, som – idet de udgik fra mig – havde beroligende og helbredende indflydelse på mennesker og dyr. Allerede som lille barn blev syge mennesker i mit nærvær fri for deres lidelser, og både børn og voksne blev ved ophidselse og strid helt rolige gennem nogle ord fra mig. Jeg har også som barn kunnet konstatere, at dyr, der sædvanligvis regnedes for sky eller ondskabsfulde, overfor mig viste sig godmodige og tamme. Mit forhold til barndomshjemmet var derfor besynderligt og anspændt. Jeg stræbte snart efter fuld selvstændighed, for at komme bort fra omgangen med min families "misforståenhed".

Jeg gik i folkeskolen. Efter afslutningen af denne, kom jeg i handelslære. Her var jeg i 2½ år. Men efter krav fra min far måtte jeg opgive det, fordi min far ønskede, at jeg skulle lære et bygningshåndværk. Jeg fulgte min fars ønske, og kom i tømrerlære. Det kom dog ikke til en afslutning med prøve, da der var stor arbejdsløshed i Danzig dengang. Af denne grund måtte jeg opgive mit lærested ¼ år før afslutningen af læretiden, fordi firmaet, hvor jeg var i lære, måtte lukke af mangel på ordrer.

Efter dette, i 1925, lykkedes det mig at oprette et bygge- og møbelsnedkeri og gøre mig selvstændig. Efter næsten to år lukkede jeg denne virksomhed, og arbejdede som fabriks- og løsarbejder til 1943. Således arbejdede jeg i en chokoladefabrik, ved postkontoret i Danzig, også som telegramudbringer i ca. ni måneder, og hos firmaet Siemens & Halske som svagstrømsmontør. Her har jeg udført det meste arbejde selvstændigt. Alle disse arbejder har jeg forrettet med interesse, og især var det vigtigt for mig at blive ved noget praktisk, hvorved jeg kunne studere menneskers viden og færdighed i alle samfundslag og samfundsklasser, og erfare, hvordan mennesker indrettede deres liv.

Jeg søgte ikke kun de fattigste af de fattige, men også de rigeste af de rige, for at få kendskab til hvordan de levede. Et privatliv, som man sædvanligvis forstår det (biografbesøg, værtshusbesøg, kortspil osv. osv.) interesserede mig ikke. (I de sidste år har jeg truffet mennesker af den værste slags, som jeg ikke tidligere havde kunnet lære at kende. Jeg tænker her på mennesker, der optrådte som mine forretningsførere, som jeg selv var omgivet af fra 1949 til slutningen af 1955. Jeg har skriftlige beviser herfor. Den slags mennesker har forstået at arbejde så raffineret, at ikke engang myndighederne havde, eller endnu har, mulighed for at få dem dømt, og det derfor bliver overladt til mig selv alene at beskytte mig mod disse menneskers intriger, og at imødegå dem).

1928, da jeg var 21, giftede jeg mig. Af dette ægteskab blev der to drenge, som dog begge er

døde på sygehus. Den ældste søn døde i sit 9. år, i 1940, den yngste, ligeledes i sit 9. år, i 1947.

At jeg ikke kunne fortsætte ægteskabet med min daværende kone, skyldtes udelukkende, at min kone ikke kunne begribe min livsførelse. – Min kone var blevet i Danzig med min yngste dreng til 1947, og boede i Danzig samtidig med den russiske besættelse. I 1947 kom min daværende kone til Forbundsrepublikken, og jeg boede igen sammen med hende og min yngste dreng i Dillenburg. Godt et år efter min yngste søns død (i 1949) fulgte skilsmissen fra min daværende kone, fordi min kone ikke kunne erklære sig enig i at leve med mig, da jeg – som allerede i tidligere år, ligesom i dag – så og ser min opgave i at hjælpe mennesker – et liv, som kun var indrettet på hjælpsomhed. I maj 1955 blev dette ægteskab opløst. Den 25. juni 1955 giftede jeg mig med min nuværende kone, Juliane Dufossé.

1943 blev jeg indkaldt til Værnemagten. På grund af min opfattelse kom det til gnidninger. Jeg fik f.eks. stillet en krigsret i udsigt, fordi jeg havde sagt: Om De sender mig til fronten eller ej, så skyder jeg ingen mennesker. Men jeg kom dog alligevel til fronten.

1944 blev jeg såret af granatsplinter i mit højre lår. Derfor kom jeg på lazaret i hjemlandet, men blev alligevel som uhelbredt igen sat ind i kampen mod russerne, og kom marts 1945 i russisk krigsfangenskab. December 1945 blev jeg løsladt fra det russiske krigsfangenskab, og sendt til Vesttyskland.

I de russiske fangelejre har jeg på enhver måde anstrengt mig for de fangne kammerater, hvorfor jeg tre gange blev kaldt til forhør hos den russiske kommandant; i ét tilfælde blev jeg truet med at blive skudt. Bl.a. forlangte jeg også, at vore tyske fangne i det mindste skulle behandles som kvæget, for behandlingen af fangerne var dengang meget dårligere end kvægets.

I Vesttyskland dannede jeg sammen med flygtninge fra Sudeterland "De fordrevnes hjælpeorganisation". Jeg var også i boligkommissionen, for jeg følte mig igen forpligtet til at hjælpe menneskene. (Bilag for disse virksomheder vedlagt).

I marts 1949 blev jeg gennem en kvinde jeg kendte, ført til familien Hülsmann i Herford. Jeg skulle hjælpe deres søn. Det skete. Hr. Hülsmann gjorde stor propaganda af det, og derved kom der et stort tilløb af mennesker i og omkring Hülsmanns hus. Der skete herved mange helbredelser, endog spontanhelbredelser. Som det første opsøgte jeg nu sundhedsmyndighederne for at få et samarbejde med lægerne i stand. Jeg ville på forhånd undgå alle ubehageligheder. Myndighederne afviste det dog, og jeg fik tværtimod overrakt et skriftligt helbredelsesforbud. De helsesøgende, der var forsamlet om Hülsmanns hus, foranstaltede under mit fravær en demonstration, og stormede rådhuset. Borgmesteren så sig derfor tvunget til telefonisk at lade mig vide, at jeg i mindst yderligere tre dage kunne fortsætte helbredelserne. Jeg foretog også rejser til Hamborg, Slesvig osv., til læger, som havde inviteret mig til, ved mine lejlighedsvisе besøg, at hjælpe deres syge. I Hamborg kom det så vidt, at jeg af overborgmesteren fik forbud mod at tale, fordi hamborgerne havde forberedt alt, for at gøre det muligt for mig at tale til tusinder af hjælpsøgende.

Der fulgte så de kendte forsøg fra tidsskriftet "Revue", på at bringe mig sammen med læger til eksperimentet. Syge fra Universitetsklinikken Heidelberg blev ført frem for mig. Professor Fischer (boende i Marburg) ville sammen med mig oprette kursteder.

På grund af de høje økonomiske krav fra professor Fischer, kunne vi ikke blive enige. Den lovede godkendelse til at helbrede, fik jeg heller ikke. I denne tid, hvor jeg ikke mere opholdt mig i Herford, blev kun hr. Egon-Arthur Schmidt tilbage, nu boende i Heidelberg, Römerstr. 65, som fra mig havde fået til opgave at ordne alle forskriftsmæssige formaliteter, som var nødvendige for oprettelsen af den af ham selv og Hülsmann foreslåede forening "Bruno Grönings vennekreds", på en sådan måde, at den i intet tilfælde fra nogen som helst side ville kunne angribes.

Til denne "Bruno Grönings vennekreds" kom der dagligt 6.- til 7.000 breve. Disse breve skulle efter min udtrykkelige anvisning kun åbnes i nærvær af to vidner, fordi disse breve for størstedelen indeholdt pengegaver. Disse penge skulle der føres regnskab over for at svare til myndighedernes bestemmelser; men ikke kun derfor, men også, så ingen brevåbner kunne berige sig med pengene, der til dels kunne komme de fattigste af de fattige til gode. Disse penge skulle sættes ind på bankkontoen for foreningen "Bruno Grönings vennekreds".

Denne forening "vennekreds" blev godt nok oprettet, men opfyldte ikke det forventede mål sådan, som jeg anså det for rigtigt. Jeg kunne konstatere, at af pengene som var i brevene, hvoraf der kom over 1 million, måtte beløbe sig til flere 100.000 Mark, var der intet tilbage. Efter langvarig efterforskning af, hvor disse penge var blevet af, har jeg samlet tilstrækkeligt bevismateriale. Det er dog nødvendigt med en retslig opklaring af alt dette.

Det kunne kun komme til disse kedelige forhold, fordi Egon-Arthur Schmidt ikke havde holdt det løfte, han havde givet mig, efter min udtrykkelige bestemmelse at lede alt i ordnede baner. Efter oplysninger fra vidner forstod han at arrangere alt så godt, at han gennem pengeadgangen var blevet "rask". For selv at kunne trække sig bort fra ansvaret, overgav han formandskabet for "Bruno Grönings vennekreds" til en vis professor Berndt, og forstod ved mange politimæssige forhør at vælte al skyld over på denne formand. (Jeg har beviser). Som durkdreven journalist forstod Schmidt at få penge ud af sine pro et contra presseartikler, og desuden gennem sin artikelserie at bringe mig i så dårligt lys, at jeg måtte anses for et af de dårligste og mest beskidte mennesker, så selv myndighederne blev bragt i forvirring, og bagefter foregøglede mig, at han, uskyldse, ikke havde vidst, at pressen ville fremhæve artiklerne på den måde. Mine bebrejdelser overfor ham var talt for døve ører.

Beviseligt er også hr. Mecklenburg medskyldig i de dårlige forhold i mine daværende omgivelser. Han oprettede, som han havde lovet mig, efter aftale med advokaterne – hvor bestemmelserne blev skriftligt fastholdt – en "Forening til udforskning af de Gröningske helbredelsesmetoder". Denne havde på bedragerisk vis forstået at udnytte dette til det yderste, idet han tilbageholdt mere end 100.000 DM for sig selv, uden at give mig så meget som en Pfennig derfra. Tværtimod, jeg måtte betale skat til skattedirektoratet i München for penge, som Schmidt og Mecklenburg havde lagt beslag på og ladet forsvinde, og som jeg ikke havde set nogen af. Her må jeg også nævne, at Egon-Arthur Schmidt og Mecklenburg lagde beslag på penge fra Herford, som jeg allerede havde aftalt med pastor Kunst – som dengang boede i

Herford – foreløbig skulle være deponeret på en bankkonto. Pastor Kunst skulle have rådighed over en del af disse penge, for uden at spørge mig at kunne give dem til de fattigste af de fat-tige. For yderligere penge skulle der bygges huse i form af bebyggelser for mennesker, der havde mistet deres hjem, og for andre, der var i nød. Desuden skulle kirker, der var blevet ødelagt i krigen – for så vidt der var penge til det – genopbygges osv. Desværre er det ikke sket, fordi disse penge blev stjålet af griske mennesker.

For at undvige, at publikum kom stormende, fulgte jeg en invitation om fra München at komme til Traberhof. Der kom det til de kendte i pressen beskrevne optrin, og også her samledes mange mennesker igen.

I denne tid skilte jeg mig endegyldigt af med E.A. Schmidt.

Overalt, hvor jeg dukkede op, skete der helbredelser. I september 1949 var pladsen foran Traberhof mange dage fyldt med langt over 30.000 mennesker, som kom til Rosenheim fra alle dele af Tyskland og verden.

Min tidligere vært Hülsmann var bag min ryg i mellemtiden blevet en ivrig ”for-retningsmand”. Alle trængte sig frem med løfte om at skaffe tilladelse til at helbrede, men forsvandt igen som mere eller mindre afslørede gangstere, efter at deres forretning var afviklet, og havde efterladt mig et tvivlsomt renommé, hvad pressen begærligt tog imod.

Sådan havde f.eks. en vis grev Soltikov erklæret, at han havde tænkt sig – og også allerede havde forberedt – at skrive en positiv beretning om mig, som jeg skulle skaffe ham materiale til. Hvis jeg afviste det, ville han skrive en negativ brochure om mig, som han allerede var blevet tilbudt 50.000 DM for.

I foråret 1950 tog jeg til Wangerooge. Det samme igen: En strøm af helsesøgende, massehelbredelser, fjendtlig holdning fra sundhedsmyndighederne. I mellemtiden var anstrengelserne for opnåelsen af tilladelse til at helbrede slået fejl, også fordi min dengang såkaldte ”forretningsfører” Mecklenburg, var blevet arresteret og indespærret på grund af tilbageholdelse af skat og grimme pengeforretninger.

En udvej af denne hetz fra alle sider, syntes min forbigående beskæftigelse hos heilpraktiker Enderlin i München i sommeren 1950 at være. Men heilpraktiker Enderlin bar sig ikke anderledes ad end Schmidt og Mecklenburg. Han havde overfor min advokat, dr. Reuß, forsikret at han ville udstede mig et officielt dokument, som skulle bevise, at min beskæftigelse intet havde tilfælles med den gennem loven beskyttede heilpraktikervirksomhed, så at jeg ikke kunne komme i konflikt med lovene. Dette løfte har hr. Enderlin ikke holdt. I stedet har han lagt beslag på uhyre summer, hvoraf jeg ikke har fået en Pfennig, så han for denne indtægt har kunnet købe og nyindrette en villa i Feldafing.

I august 1950 lærte jeg min nuværende kone at kende som et enestående ærligt og oprigtigt menneske, der var mig behjælpelig med alt for at skabe en nyordning.

I oktober 1952 mødte jeg igen E.A. Schmidt i Herford, fordi han per brev havde sat alt ind på at

mødes med mig igen. E.A. Schmidt bad mig indtrængende om at måtte gøre alt det godt igen, som han havde gjort forkert, og lovede mig, at han nu kun ville handle korrekt. Jeg var meget mistroisk trods hans faste forsikring, men ville dog give ham en chance for at rehabiliter sig, som den mere eller mindre eneste skyldige. Det var ham selv, der bønligt tilbød mig at offentliggøre bogen "Bruno Grönings mirakelhelbredelser", som han allerede havde skrevet, med de deri sandfærdige skildringer, som jo var uigenkaldelige – som han udtrykte sig – for dermed at kunne udtrykke, hvad han mente om mig. (Et eksemplar vedlagt). Da Schmidt ikke afstod fra sit forehavende, men snarere direkte hang på mig og gang på gang forsikrede, at han ville sætte alt ind på at opbygge mit værk, som det var tænkt og planlagt fra begyndelsen, og mundtligt og skriftligt kom frem med nye forslag til mig, kom jeg lidt efter lidt igen sammen med ham, og tog til sidst imod hans tilbud. Men snart – til trods for, at han viste den positive side overfor mig – lancerede han igen, hvad jeg kan bevise, nogle meget beskidte artikler om mig i aviserne. Efter at jeg derefter gjorde ham de største bebrejdelser, undskyldte han sig igen med, at han ikke vidste, at aviserne ville fremstille dem sådan. Efter min opfattelse, og som jeg i mange tilfælde kunne konstatere, kan udelukkende E.A. Schmidt gøres ansvarlig for al den forvirring, der dengang (tiden i Herford) opstod, for han alene er skyld i det.

Da jeg igen gjorde ham de alvorligste bebrejdelser, og gjorde ham klart, at jeg umuligt kunne samarbejde med ham længere på denne basis, trak han sig endelig tilbage, og efter at også hele bestyrelsen for Gröning-forbundet, fra hvilken han ville rive forretningsførerposten til sig, afviste ham, viste han sit sande ansigt. Han anlægger nu retssager imod mig, på grund af frit opdigtede beskyldninger og afgiver anmeldelser mod mig, der støttede sig på usande påstande, og forsøger dermed at vildføre retten, og at berede mig de største vanskeligheder.

I 1953 har heilpraktiker Enderlin atter engang sat alt ind på at vinde mig for sig igen. Han lod mig over min advokat dr. Reuß vide, at han nu ville skaffe mig tilladelse til at udøve heilpraktikervirksomhed, og til dette formål selv ville uddanne mig, så jeg kunne underkaste mig en heilpraktikereksamen, og dermed få officiel tilladelse til at udøve heilpraktikervirksomhed. Kontoret for offentlig orden afviste min ansøgning, uden at tillade mig en eksamen. En appel mod denne med urette afviste ansøgning, har jeg efter råd fra mine daværende advokater Schweitzer-Späth og dr. Reuß ikke indgivet, og har opgivet appelproceduren i denne henseende.

I dag er der ikke mere mulighed for, at min helt igennem retskafne handle måde kan blive bragt i et dårligt lys, eller blot forvanskes af mine omgivende, slet handlende og slet tænkende mennesker. Jeg stiller mig derefter også kun til rådighed for små kredse af Gröning-forbundets lokale samfund. Mit eneste anliggende er, til enhver tid henholdsvis at formidle mine tilhørere de sjælelige kræfter, eller at styrke deres egne sjælelige kræfter, for så at kunne bringe orden i deres indre.

Når der kommer syge til mig, henviser jeg dem til at de skal have tillid til deres læge, og at de, når de har den og beholder den, allerede har vundet mindst 60 %. Desuden drejer det sig for mig om at fylde kirkerne med troende mennesker.

Også i Frankrig har jeg min Vennekreds. Især plejer jeg der ofte at tale med læger.

Jeg er klar over, at mine handlinger ikke fremviser noget retsstridigt, og alligevel forstår jeg, at jeg gennem de i mit liv optrædende meget ubehagelige hændelser måtte blive forkert bedømt af myndighederne.

Plochingen (Neckar) 27.12. 1956

Undertegnet G R Ö N I N G

Kilde:

Bruno Gröning Stiftungs arkiv